

Љубиша Мишић

Лепота еуфорије

(Александар Секулић, „ЈЕДНО ЗРНО ЧАСТИ” ПЕСМЕ, ИЗДАЊЕ: „БАГДАЛА” КРУШЕВАЦ 1971.)

Збирка поезије „ЈЕДНО ЗРНО ЧАСТИ” садржи четири циклуса: привид пучине, везе са мнош, у тамној гори, напади празнине. У овој свештници поезије од двадесет и седам песама, као да није двадесет седам песама, већ двеста седамдесет, као да није поезија, већ поетика, како просторна космосом (тајном) тако и човеком. Главне одлике ове поезије су ужасно здравље самоће и нека лепа гордост, зато што је песник преодолева. Песник је као клоун, који се смеје, а који уствари не жели да учествује у том смеху. Тако је написана ова поезија, дубоко људски, крваво проживљена, да долази у положај као да је преписана, још крвавијим страдањем, као да је песник никад и није написао. Овде се страховито манифестује: колико је песник непотребан написаној песми, колико је песник мртав у својој песми, колико је уопште непотребан песми и колико је жив изван себе. У псеудолирском тону је последња песма збирке, а која карактерише највише песника, ево:

„Замислиш се заборавиш
и живиш тајно као бог свет
за себе срећан за њих
за време нејасног одсуства
проклет
твог

Замислиш се заборавиш свет
у тренутку мине живот тако
ти исто као на почетку занет
међу столећима корачаш
полако”

Александар Секулић је сигурно самосвојно изградио свој песнички језик, у некој шумској школи од учитељице празнине и са дрводељама. Стих му је мало необичан за самоћу и за све њене облике: воћевит. Први циклус Привид Пучине констатује метафизичку опсену или је то нада у дуализам. О томе сведоче песме: „Живо нас цвеће једе”, „Извор у Пастернаковом врту”, „Тек изишло из затвора”, „Зимски сан”. Други циклус Везе са мнош, који се састоји од свега три песме, потврђује и остварује дуализам, али далеко иза нас или далеко испред нас. Трећи циклус У тамној гори објашњава свет али га и не мења. Четврти циклус Напади Празнине дарује нам песничково веровање да је пролазност такође једна страшна вечност. Збирка је опремљена веома успешним илустрацијама Стевана Кнежевића.